

Živa voda žarči svetlobo

Vladimir Leonidovič Voeikov z državne univerze M.V. Lomonosov v Moskvi je profesor bioorganske kemije na Biološki fakulteti Moskovske univerze. Ukvarja se s področji biofizike, biokemije, molekularne biologije in obče biologije. Osrednja področja njegovega raziskovanja so kri, voda in zrak.

Na letošnji oktobrski konferenci Nova znanost o zavesti v Cankarjevem domu v Ljubljani v sklopu tretje mednarodne multi konference Informacijska družba IS'2000 v organizaciji Inštituta Jožef Stefan, kjer je imel zelo opaženo predavanje, se je z njim pogovarjala naša sodelavka Maja Megla.

- Največ preučujete biofizične in biokemične reakcije, ki se nanašajo na kisik, na metabolizem kisika v organizmu.

Da. Veliko teh reakcij spremlja zelo šibka emisija fotonov, ki se sedaj imenuje emisija biofotonov. To je v principu emisija vidne svetlobe, vendar je njena moč tako šibka, da moramo uporabiti zelo občutljive naprave, da jo lahko izmerimo. Merimo jo v različnih biokemičnih sistemih, sedaj predvsem v krvi. Eno osrednjih področjih mojega raziskovanja je namreč človeška kri. Razen bioemisije uporabljamo tudi druge tehnike. Verjetno smo prvi, ki gledamo na kri kot na organ. Ne samo kot na mešanico različnih celic, vsake s svojo lastno funkcijo odložene v tekočini, ki jo imenujemo plazma, temveč se je izkazalo, da so vse te celice in vse komponente plazme neprestano v medsebojni interakciji druga z drugo; podpirajo - če je zdravje človeka dobro in če govorimo o zdravi osebi - delovanje druga druge in na splošno podpirajo funkcijo krvi. Kakor hitro se v človeku nekaj spre-

ni, to odseva v krvi, v metabolizmu kisika v krvi. Kot sem rekel, gledamo na kri kot na organ, kot na strukturiran sistem v času. Veliko sodelujemo z zdravniki, skupaj smo izdelali različne diagnostične tehnike. Ena med njimi postaja čedalje bolj uporabljana: To je uvedba ustrezne diete za vsakega posameznika. Vzamemo kri, ki ji dodamo

Kri preučujemo kot organ in ne kot mešanico različnih celic, da je vsaka celica s svojo lastno funkcijo odložena v tekočini, ki jo imenujemo plazma; vse te celice in vse komponente plazme so neprestano v medsebojni interakciji druga z drugo.

izvlečke različne hrane in z uporabo metode, ki smo jo razvili, opazujemo odzivnost krvi. Izkazalo se je, da nekatera hrana, ki ni vitalna v klasičnem pomenu besede, preprosto povedano pokvari kri. In oseba pred našim pregledom ne ve, če je ta hrana dobra za njo ali ne. Na

Vladimir
Leonidovič
Voeikov

ta način izdelamo seznam dobre in slabe hrane. Če se slabi izogiba, se njeno zdravstveno stanje običajno zelo hitro izboljša. Imamo primere zdravljenj bolezni, ki so za moderno medicino popolnoma neozdravljive, kot so multipla skleroza, težke oblike diabetesa, kardiovaskularne bolezni. Za mnogo bolezni se je izkazalo, da so tako težke, ker ljudje uživamo neprijetno hrano. Včasih je to lahko mleko, drugič kruh ali korenje, kumarice. Metodo smo doslej preizkusili na 700 pacientih in imamo stoodstotni uspeh. Stopnja uspeha pa je seveda različna. Nekateri hitro okrevaljo in ozdravijo, drugi potrebujejo dodatno zdravljenje. Predpogoj vsakega zdravljenja pa je, vsaj tako pravijo naši zdravniki, izključitev slabih vplivov iz prehrane, ki so za vsak posamezen individualni organizem različni. Kakor hitro jih oseba začne uživati, zdravljenje ni več tako učinkovito kot brez njih.

- Zakaj je neka hrana lahko toksična zame in ne za vas?

To je odvisno od različnih parametrov. Najprej smo ugotovili, da je za različne tipe ljudi nekatera hrana genetsko neprimerna. Ljudje se morajo glede na krvno skupino izogibati določeni hrani. Nekdo, ki ima krvno skupino A, se mora izogibati prav določeni hrani, tisti, ki ima krvno skupino B, pa drugi. Vsi starši vedo, da se otroci poskušajo izogniti določeni hrani, ki jo imajo starši za zdravo, in vztrajajo, da jo morajo jesti, čeprav jo ti zavračajo. Tako jih naučimo jesti to, kar mi sami mislimo, da je dobro za njih. Organizem tako napačno naučimo, kaj je dobro zanj in kaj ne. Pogosto naši pacienti, ko dobijo seznam hrane, ki je za njih prepovedana, rečejo, oh, saj to je natančno to, kar sem kot otrok sovražil jesti.

Genetsko prepovedana hrana je osnovni nivo. Kakor hitro oseba postane manj zdrava, vse več hrane, ki genetsko z njo ni združljiva, zanj postane slaba, ker organizem ni več tako energetski, ni več tako prilagodljiv. Ne more več uživati tistega, kar lahko organizem zdravega človeka. Če organizem nečesa ne more uživati, mora to zavrniti, uporabiti del svoje

lastne energije, da bi se ukvarjal z zanj neprimerno hrano, vendar ne kot s hrano, temveč kot s kemijo. Zato postane zastrupljen. Bolj kot je resno zdravstveno stanje pacineta, manj je hrane, ki mu jo je dovoljeno uživati. Takoj pa, ko začne jesti, kar mu je dovoljeno, se postopoma to, čemur pravimo dovoljeni, zeleni seznam, povečuje. V procesu zdravljenja si tako lahko, bolj ko okreva, privoščiti več in več hrane, dokler se kot zdrav ne ustavi na

Izkazalo se je, da nekatera hrana, ki ni vitalna v klasičnem pomenu besede, kri pokvari.

genetsko prepovedanem rdečem seznamu. Še vedno tako ostane nekatera hrana, ki je ne sme jesti. In kar je zanimivo. Ko ozdravite, že sami čutite, katera živila niso primerna za vas. To je eden od praktičnih rezultatov našega dela.

- Drugo pomembno področje vašega dela je voda.

Mnogo ljudi se povsod po svetu, kakor veste, ukvarja s kakovostjo vode, z

vprašanjem, katera voda je živa in katera mrtva. Zelo veliko izrazov nastaja in mnogo je ljudi, ki trdijo, da lahko vitalizirajo vodo, redki pa razumejo, kaj resnično pokvari živo vodo in kaj je mrtva voda. Seveda lahko izračunamo vso kemijo, ki je v vodi, vzamemo destilirano vodo in ji dodamo vse potrebne soli, pa je voda, ki jo dobimo, še vedno mrtva. Vsebuje vso potrebno kemijo, vendar nečesa nima v primerjavi z vodo, ki jo vzamemo iz studenca. Mi poskušamo ugotoviti, kakšna je razlika med vodo, ki je dobra, zdrava in koristna ter vodo, ki je škodljiva.

- Ugotoviti poskušate torej, kakšna je razlika med zdravo in škodljivo vodo, ki sta po kemični sestavi enaki?

Da, kemično povsem enaki. Če naredimo kemično analizo, dobimo iste vzorce. Če pa naredimo biološke teste, ugotovimo, da ena voda vzpodbuja razcvet rastlin, medtem ko je druga za rastline celo slaba. Pri raziskavah poskušamo uporabiti različne fizikalne metode in emisijo biofotonov. Zelo je zanimivo, da voda lahko žarči svetlobo ali pa svetlobe ne žarči. Tisto, kar žarči svetlobo, govori o stanju vode. Ugotovili smo, da je živa voda tista, v kateri se neprestano odvijajo procesi. Živa je v pravem pomenu besede. Vsaka živa stvar ni statična, je kontinuiran proces, ko se v organizmu dogajajo reakcije. Če nismo živi, se te reakcije ustavijo. Isto velja za vodo. Reakcije pa so lahko dobre ali slabe. To poskušamo opazovati, razlikovati dobre reakcije in slabe, s tem razločiti dobro in slabo vodo ter najti način, s katerim bi iz slabe vode naredili dobro.

- Kako preverjate, kakšna je voda?

Načinov je veliko. En sam preizkus da enostransko informacijo. Z njim lahko razločimo, katera voda je slaba, ne moremo pa z enim samim preizkusom z gotovostjo ugotoviti, katera je dobra. Da bi ugotovili, katera je resnično dobra, moramo narediti nov preizkus. Mislim, da s tehniko, ki jo uporablja prof. Konstantin Korotkov (op. p.: to je delo s Kirlianovo kamero, s katero delajo razi-

skave tudi na ljubljanski Fakulteti za računalništvo in informatiko pod vodstvom prof. Igorja Kononenka; z enako napravo ugotavlja kakovost vode v informiranih kozarcih in vode, ki steče skozi vitalizator, tudi raziskovalna skupina Hydronic) skupaj s tehnikami, ki jih mi uporabljamo pri svojem delu, lahko razvijemo serijo preizkusov in tehnik, s katerimi bi lahko določali kakovost vode. Pravzaprav je tehnika zelo podobna kemični analizi, ki jo uporabljamo. Kemična analiza ni nikoli narejena samo z enim instrumentom, temveč je kombinacija več različnih preizkusov, ki dajo formulo, recimo vode. Tudi tu moramo uporabiti različne tehnike, ki pa temeljijo na predpostavki, da je voda proces in ne samo materija.

- Ali v zdravi vodi informacija, kar koli to že je, ostane? In če zdravi vodi dodamo slabo, ali ta druga prejme informacijo prve?

Teoretično je mogoče zdraviti slabo vodo z dobro, vendar je teoretično tudi zelo mogoče pokvariti dobro vodo s slabo. In če hočemo razumeti, kaj se bo zgodilo, moramo zopet imeti sistem raziskav. Tu smo na stopnji, ko lahko zgradimo le različne hipoteze, seveda če hočemo biti v okviru znanosti in ne trditev. Tisti, ki trdijo, imajo morda prav, morda pa ne. Brez pravega znanstvenega pristopa ne moremo biti nikoli gotovi, da resnično lahko zdravimo vodo z nekaterimi napravami. Problem pa je, da znanstveni pristop, to so ustrezni preizkusi in metodologija, še ni dokončno razvit. V znanosti ni nobenih uveljavljenih preizkusov, ki bi preučevali procese, ki se odvijajo v vodi. Sedaj smo na stopnji, ko smo začeli razvijati te metode in jih uporabljati, imamo že nekaj rezultatov, vendar je še vedno ogromno dela, ki ga moramo narediti.

- Kakšna je vaša razlaga, zakaj je neka voda dobra in druga slaba?

Lahko vam poskusim zelo površno razložiti. Vsak živ organizem, posebno naš organizem, vsebuje kakih 75 odstotkov vode, če pa vzamemo možgane in kri, je to 90 odstotkov vode. Vendar je

to voda zgolj po kemični sestavi. Dejstvo je, da je to zelo sofisticirana voda, vse molekule in celice so hidrirane, spojene z vodikom. Voda, ki je v krvi in možganih, je zelo specifična voda, ima svojo lastno zgradbo in ta zgradba se v času neprestano spreminja. Če spijemo nekaj vode, jo moramo prebaviti, organizem mora iz vode, ki je prišla vanj, narediti vodo, ki je notranja. Živa voda ima zelo podobne lastnosti kot voda našega organizma, zato se slaba voda, ki jo ustvari naš organizem, zlahka izmenja z dobro vodo, ki jo dovedemo v organizem od zunaj. V procesu metabolizma je veliko različnih reakcij, ki se odvijajo v organizmu, veliko stranskih produktov, ki naj bi se izločili z vodo. Nastaja torej slaba voda. Zato moramo slabo vodo v organizmu izmenjati z dobro od zunaj. Če pa vzamemo slabo vodo od zunaj, jo mora naš organizem najprej spremeniti v dobro. In da bi to storil, mora uporabiti veliko lastnih virov. Če neprestano uporabljamo slabo vodo, izgublamo lastno energijo. Namesto da bi izmenjali, kar imamo v organizmu, uporabimo energijo, da se bori s slabo vodo. Podobno je s hrano. Dobra hrana se mora zlahka

prebaviti in preoblikovati v našem telesu. Če pa je slaba, se najprej borimo s to hrano. Morda izgubimo več energije, da pretvorimo to slabo hrano v dobro kot pa jo dobimo od hrane same. Jemo, vendar s hrano izgublamo energijo. Isto je z vodo. Pijemo, vendar se ne čistimo, temveč izčrpavamo naše vire. Moje delo je posvečeno temu, da bi razumeli, kaj je bistvo vode v naših telesih, kaj so njeni specifični parametri tako v prostoru kot v času, kakšna je njena zgradba in dinamika, katere so neprestane spremembe njene zgradbe in katera voda je najboljša za nas.

To sicer izkustveno že vemo. To je voda iz naravnih virov, iz izvirov, studencev. Ljudje poznamo veliko prostorov, kamor gremo lahko po vodo, ki nas zdravi, zelo težko pa lahko razumemo, zakaj. Lahko sicer zmešamo vse elemente, vso potrebno kemično sestavo, vendar ne dobimo istega rezultata. Zato gredo ljudje v Baden Baden (op.p.: zdraviliški center). Ne pride Baden Baden k nam. Iti moramo tja. Zelo dobra naravna voda izgubi nekaj svojih lastnosti že nekaj dni za tem, ko je odvezeta studentu. Ne govorim, da je strupena. Vendar ni tako zdrava, kot je bila sveža.

- Mar potem zdrava voda ali celo sveta voda v nekaj dneh izgubi vse svoje zdrave lastnosti?

Ne vedno. Voda je organizem, ki ima veliko obrazov in veliko življenj. Na primer: V pravoslavni tradiciji je znano, da sveta voda, ki jo vzamete za božič, zelo dolgo zadrži svoje svete, pomeni zdrave lastnosti, ne pa v drugih dneh. So okoliščine, ko lahko voda ostane zelo dolgo živa, so pa tudi druge okoliščine, v katerih zelo hitro izgublja lastnosti. To vemo izkustveno, vendar ne morem reči, da imamo za vse te lastnosti vode tudi znanstveno razlago. Izkustveno tudi vemo, da lahko nekateri ljudje naredijo zelo dobro vodo. Tukaj pri vas imate posebne kozarce (op. p.: informirane kozarce), ki so kodirani z informacijo. Ko nalijemo vodo v te kozarce, postane mnogo boljša. To lahko trdite. Igor Kononenko (op. p.: prof. na Fakulteti za računalništvo in informatiko)

teti za računalništvo in informatiko v Ljubljani) dela resne, strogo znanstvene raziskave ne ravno o vodi, temveč o stanju avre ljudi, ki pijejo navadno vodo in vodo iz teh posebnih kozarcev. In dobil je zelo trdne podatke, da je voda iz kozarcev veliko bolj zdrava. Ne moremo še razložiti zakaj. Obstajajo pa preizkusi, ki nam dovoljujejo podpreti, podkrepiti trditve. (Op.p.: podrobneje v članku "Raziskave v Moskvi" na strani 23)

- Voda je v naravi, v teh steklenih informiranih kozarcih, v plastenkah ali keramiki. Kako lahko ti materiali vplivajo na vodo?

Zakaj ljudje že dolgo časa uporabljajo srebro? Zakaj bogati ljudje, ki bi si lahko privoščili zlat pribor, zlate kozarce in krožnike, še vedno raje uporabljajo srebrni pribor in krožnike? Vemo, da v srebru ostane voda zdrava zelo dolgo. Ko smo začeli uporabljati aluminij, smo ugotovili, da ni tako zdrav. Nekateri zdravniki sedaj trdijo, da je Alzheimerjeva bolezen povezana z uživanjem aluminija v vodi. To pomeni, da se zastrupimo, če dolgoročno uporabljamo poceni aluminijaste kozarce in krožnike. Ne moremo se zastrupiti z aluminijem, ne gre tako zlahka v vodo, vendar se nekaj zgodi vodi, ki je v teh krožnikih.

- Kaj pa steklo?

Steklo je zelo različno. Včasih ne moremo razložiti, zakaj v steklu, ki vsebuje veliko svinca, postane voda slaba. Kristalni kozarci so mnogo boljši. Počasi začnemo bolj razumeti, kaj je kristalno steklo. To so naravni kristali, kar je silicijev oksid. Ta ima strukturo, podobno strukturi naravne vode. Ko dodamo vodo kristalni posodi, voda pride v svoje naravno stanje. In ker živimo v naravi, od koder izhaja tudi vsa naša evolucija, smo navajeni na naravno stanje stvari. Zato je kristal mnogo boljši kot navadno steklo. Običajno steklo, kot je stekleno okno, ne obstoji v naravi. Je proizvod človeka.

- In plastične steklenice?

Plastika je izdelana iz različnih kemijskih substanc, vsak kemičen proces pa

se nikoli ne izvrši stoddstotno. V plastiki imamo vedno t.i. monomere. V večini primerov so zelo škodljivi. So toksični. Zelo je odvisno od tipa produkcije plastike in od plastike same. Polietilen na primer izdelujejo iz etilena. Etilen pa ni - bi rekel - zelo zdrava snov v velikih količinah. Če gre v vodo, lahko dobimo monomere etilena v naš organizem. Če voda ostaja v plastiki dalj časa, lahko izvleče monomere in vsebuje to kemijo.

Lahko izračunamo uso kemijo, ki je v vodi, vzamemo destilirano vodo in ji dodamo vse potrebne soli, pa je voda, ki jo dobimo, še vedno mrtva.

V vodi se pogosto odvija tudi oksidacija. Če monomeri oksidirajo, postanejo še bolj toksični. Zelo dobro vemo, da če zagori v leseni hiši, je to sicer slabo, vendar ni strupeno, če pa imamo ogenj v prostoru, ki je poln plastike, ljudje ne umrejo zaradi požara, temveč zaradi zastrupitve, ker vdihavajo strupene substance. Če pijemo vodo iz plastenk, se ne zastrupimo takoj. Traja dolgo časa. Vendar, kakor koli že, organizem se počuti slabše in slabše. Seveda je zelo ekonomsko polniti plastične steklenice. Kratkoročno ni nevarno. Če pa uporabljamo plastificirano vodo kontinuirano dolgo časa, kontinuirano uživamo strupene snovi. Bolna oseba ne bo imela dovolj energije, da bi se borila proti tej kemiji in bo postala bolj bolna.

- Kaj pa tetrapaki?

Nisem prepričan, da so dobra rešitev. Običajno traja zelo dolgo, da se pokažejo resne bolezni. Običajno ljudje uživajo takšno vodo mnogo let, šele potem zbolijo. Ne vidijo zgodovine, resničnih vzrokov bolezni. Seveda ni samo en sam vzrok. Če pijemo iz plastičnih steklenic, jemo hitro pripravljeno hrano in vdihavamo onesnažen zrak pride do sinergije.

Ti škodljivi faktorji niso preprosto dodani drug k drugemu, temveč pogosto pomnožijo drug drugega. Na primer: kovine, ki so v vodi, železo, živo srebro, svinec, so strupene same po sebi. Vendar če imamo kombinacijo škodljivih snovi, od katerih je vsaka posamična snov lahko v mnogo nižji koncentraciji, kot je dovoljena, skupaj, postanejo zelo nevarne strup. Strupenost vsake snovi se potencira, ker delujejo ena na drugo, ustvarjajo stranske proizvode in lahko postanejo celo bolj nevarni kot prvotne substance.

- In konzerve?

Povedal sem vam o našem testu prehrane, ko pridejo ljudje k nam in jim dajo zdravniki priporočila, kaj naj jedo in kaj ni dovoljeno jesti. Konzervirana hrana je popolnoma izločena. Pri konzervaciji hrani dodajo antioksidante, preservative, da hrana ostane na videz sveža, da jo mikroorganizmi dalj časa ne napadejo. Če je hrana strupena za mikroorganizme, je strupena tudi za nas. Vsebuje nekaj, kar preprečuje vitalne aktivnosti. Konzervirano hrano naj bi uporabljali v okoljih, v katerih je ne moremo dobiti. V našem vsakodnevem življenju pa vedno lahko dobimo svežo hrano. Ne potrebujemo konzervirane. Zakaj jo torej konzervirati? Razumljivo je, da jo uporabljamo, ko gremo v gore, v področja, kjer je situacija ekstremna, ko ni drugega načina, kot da jemo konzervirano hrano. Vendar so to ekstremne razmere. Če pa v našem vsakodnevem življenju jemo konzervirano hrano, postavljamo sami sebe v ekstremne situacije. Noben organizem pa ne more neprestano živeti v ekstremnih situacijah.

- Če voda vsrka sestavo plastike, potem tudi naše telo, ki je 75-odstotno sestavljeno iz vode, vsrka sestavo oblačil, ki jih nosimo.

Natanko tako. V Rusiji smo bili zelo srečni, ko smo lahko začeli proizvajati in kupovati sintetična oblačila. Ni jih bilo potrebno likati, ker so se zavrnila sama, zlahka se jih je pralo in hitro so se posušila. Sedaj pa si čedalje več ljudi

(Nadaljevanje na 46. strani.)

(Nadaljevanje z 12. strani.)

prizadeva, da ne bi uporabljali sintetičke; izkazalo se je, da je zelo slaba za potenje, za dihanje. In to so samo najbolj očitne stvari, so pa še druge, ki niso tako vidne. Sintetika je elektrolizirna, kar pomeni, da z njo izgublamo stik z normalnimi polji zunaj. Je kot ščit. In če se vrnemo h vodi. Veliko polimerov je hidrofobičnih, to pomeni, da sovražijo vodo. Naravni materiali so hidrofilni, imajo radi vodo. Zato je tako zelo uporabno imeti najlon, ker se hitro posuši. Zakaj? Ker sovraži vodo. Mi pa smo v 70 odstotkih sestavljeni iz vode. In na nas damo nekaj, kar vodo sovraži. Polietilen, polipropilen ali najlon so zelo hidrofobični po svoji kemični sestavi, zato tudi ne dihajo. Ker, kaj je dihanje? Dihanje ni samo izmenjava kisika. Je tudi izmenjava vlage z zrakom. Do telesa pa dobimo popolnoma izsušen zrak. Ljudje vedo, da se ne počutijo dobro v zelo suhem okolju. Popolnoma suh zrak pa je tudi zelo nevaren.

- Sedaj izdelujejo nove umetne materiale. Velja za njih enako?

Da, seveda, izdelujejo nove in nove materiale. Vendar, kakor vidite, je zelo težko posnemati naravo. Mi smo naravna bitja, če bi razvili mehanična človeška bitja, bi morda njim ta sintetika ustrezala.

- Poleg krvi in vode je zrak tretje področje vašega dela. Kaj raziskujete?

Sem biolog in predmet mojega študija je predvsem telo. Telo od zunaj jemlje tri stvari: hrano, vodo in zrak. Izkazalo se je, da je zrak slab ne samo zato, ker je onesnažen s strupenimi snovmi. Zrak je lahko slab, ker ne vsebuje majhnih količin ionov, ki so v naši literaturi znani kot negativni zračni ioni. Na eksperimentih z živalmi je bilo dokazano, da brez teh negativnih zračnih ionov umrejo, čeprav ima zrak normalno atmosfero in dovolj kisika. In umrejo zaradi zadušitve. Podobno je, kot če bi zaradi žeje in dehidracije umrli ob morju, v katerem je sicer polno vode, vendar je ne moremo piti, ker potrebujemo svežo

vodo. Začeli smo preučevati, zakaj je tako majhna količina negativnih ionov za nas tako močno potrebna, da bi lahko vdihavali kisik, ki je v zraku, kako povečati koncentracijo teh negativnih ionov in kaj je resnična sestava zraka, ki je zdrav? Izkusveno lahko rečemo, kateri zrak je svež in kateri ne. Zelo dobro

Živa voda ima zelo podobne lastnosti kot voda našega organizma, zato se slaba voda, ki jo ustvari naš organizem, zlahka izmenja z dobro vodo, ki jo dovedemo v organizem od zunaj.

ga tudi občutimo. Vendar je težje razložiti zakaj. Če naredimo običajno kemično analizo, ne bomo opazili nobene razlike med svežim in postanim zrakom. Enako kot pri vodi. Vse je medsebojno povezano: zrak, voda, hrana in naš organizem. Dejstvo je, da je naš organizem le del okolja. In okolje je del nas. Raziskujemo telo v povezavi z okoljem.

- Lahko poveste primer iz raziskave, kako okolje vpliva na naše telo?

Vsi živimo v magnetnem polju Zemlje. Vemo, kje je sever, jug. Imamo kompas. Vendar do nedavnega ljudje niso bili pozorni na to magnetno polje. Astronomi pa so ugotovili, da ima polje, v katerem živimo, svoje lastno valovanje. To valovanje polja je zelo močno povezano s tem, kar se dogaja na Soncu. Ko imamo eksplozije na Soncu, nastanejo v nekaj dneh v našem okolju t.i. geomagnetni viharji, ki so zelo majhni za merjenje s fizičnimi napravami. Skorajda so nični. Imeti moramo zelo senzitivne naprave, da bi jih lahko izmerili, ko se pojavijo. V Rusiji smo temu začeli posvečati pozornost in ugotovili, da obstaja korelacija med bolezenskimi stanji in geomagnetnimi viharji. Astronomi konstantno merijo stanje geomagnetnih viharjev po

celem svetu, obstajajo natančni podatki, ki jih lahko dobimo celo na internetu, tudi za prostor, v katerem vi živite. Nedavno se je izkazalo, da vplivajo na človekovo zdravje in tudi na druge stvari. Nekateri zdravniki, ki temu posvečajo pozornost, vedo, da bodo v času geomagnetnih viharjev dobili več pacientov, in da se bo bolanim zdravje poslabšalo. Skupaj z njimi smo ugotovili, kaj je receptor teh geomagnetnih valovanj v človekovem organizmu. Izkazalo se je, da je zelo mogoče sprejemnik kri. Človekova kri je pravzaprav električni tok, ki je v medsebojnem vplivu z magnetnim poljem. Odvisno od stanja tega električnega toka lahko geomagnetno valovanje vpliva na stanje krvi. Opazili smo, da se kri težkih bolnikov dramatično spremeni v času geomagnetnih viharjev. Zaradi teh sprememb v krvi jim primanjkuje kisika, lahko dobijo infekcijo, srčni napad. Geomagnetna polja so naraven pojav, tu od časa, ko sta se pojavila Zemlja in Sonce ter magnetno polje Zemlje. Iz tega vidika smo lahko le presenečeni, kako smo sploh še živi, če je za nas pojav geomagnetnih viharjev tako slab. Ugotovili pa so, da obstaja - kot običajno - še druga stran kovanca. Geomagnetna polja učinkujejo seveda na vsa bitja. Če smo zdrava oseba, se nekaj sicer spremeni skupaj z našo krvjo, imamo blago hipoksijo, organizem reagira, da bi jo premagal, vendar takoj nastane prilagoditvena reakcija. Ko smo prisiljeni v geomagnetna polja, organizem preide v nekakšno krizo in iz te krize pride močnejši. So kot fizični trening. Če hočemo da imamo močne mišice, jih moramo trenirati, včasih občutiti tudi malo bolečine, utrujenosti. Vendar če to delamo redno, če se ne preutrudimo, potem postanemo močnejši, bolj zdravi in lahko premagamo veliko bolj resne situacije. Narava sama nas popolnoma nezavedno uri za nas. Če pa smo zelo bolni, je to kot trening teka na tisoč metrov za bolnika s težko srčno okvaro. Veliko je naravnih fenomenov, ki si redno prizadevajo ohranjati naše zdravje ter so pravzaprav zagotovili naše preživetje. ❁